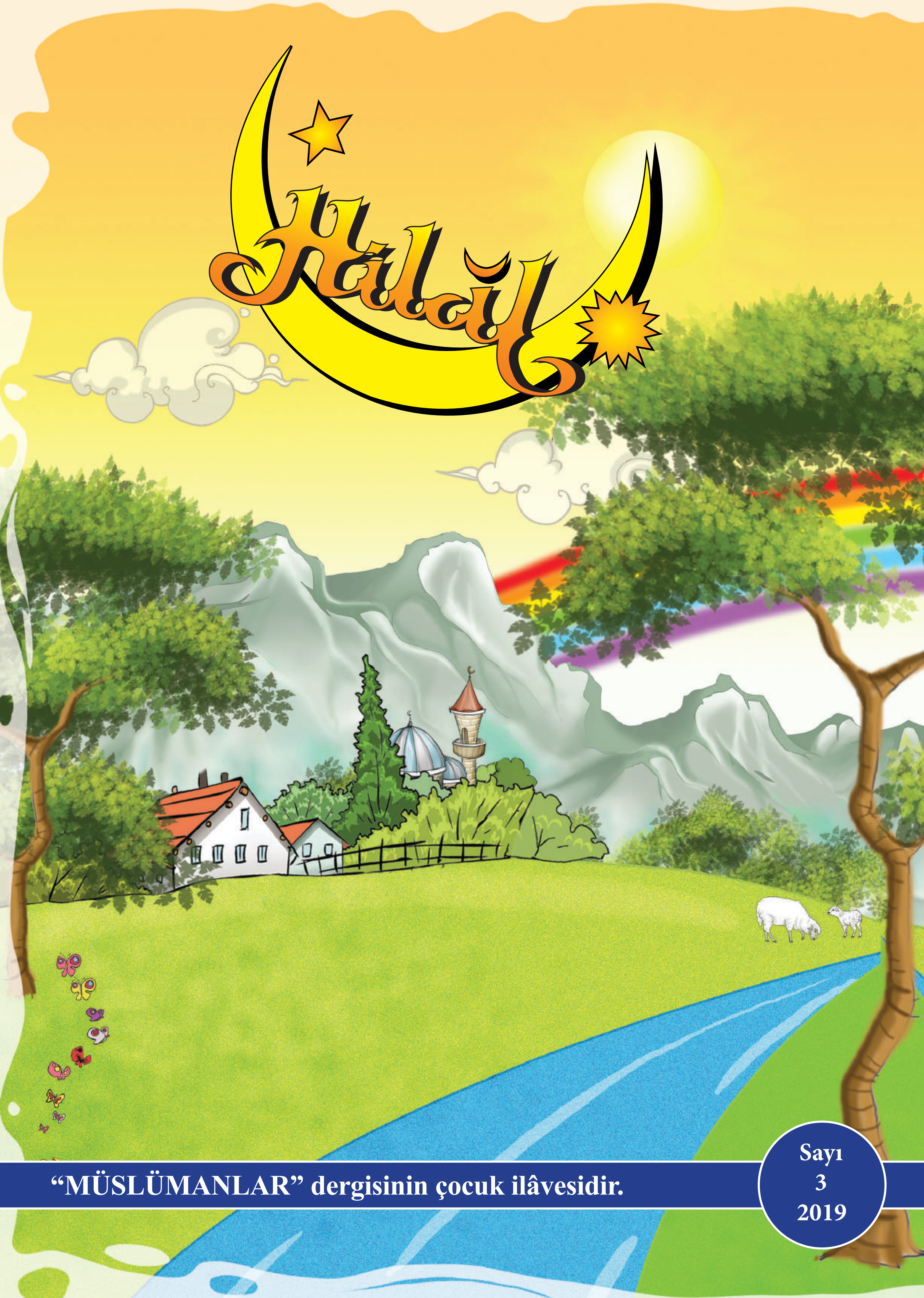

"MÜSLÜMANLAR" dergisinin çocuk ilâvesidir.

Sayı
3
2019

TABiAT VE HAYATIN MEVSiMLERi

Selâmün Aleyküm Arkadaşlar!

Altı ay kadar önce ağaçların yaprakları sararıp dökülmeye başladı. Çayırlardaki yeşil otlar da sararıp kararmaya yüz tuttu. Kısa bir zaman sonra ıssız kalan ormanlar eski neşesini kaybetti. Bir de kar yağınca, sanki toprağı bir kefen örtmüş gibi, ortalık mezar sessizliğine büründü. Oysa daha önce şen şakrak ilkyazdan sonra güneşli yaz gelmiş, arılar ve kuşlar vızır vızır, cıvıl cıvıl koşuşturuyordu. Ama güz ve ardından kış gelerek olanlar oldu ve hava bozuldu...

Neyse ki, artık akbardaklar, sarı çiğdemler kendilerini gösterdiler. Ağaçlar yeniden canlanıp çiçek açmaya başladı. Güz günü toprağa ekilen ekin taneleri toprak altındaki geçici uykularından uyanarak toprağın üstüne çıkıp yeşerdi. Kuşların uçuşmaları farklı bir güzellikte oluyor artık. 120'de varamam 130'a kalamam diyen uzak diyarların yolcuları hacıbaba leylekler de gelmeye başladı. Genel mânâda tabiat canlandı. Sanki yeni bir ruh üflendi.

Öyleyse ilkbahara yeniden merhaba!

Üzerinde hiç düşündünüz mü bilmem, ama insan hayatı da aynı devirlerden geçiyor sanki. Doğuyor, büyüyor, olgunlaşıyor ve ölüyor. Ya sonra? Sonrası aynısı... Yeni bir hayata "merhaba" diyerek yeniden canlanıyor, ama bu defa sonsuz bir ahiret hayatı için diriliyor.

Evet, arkadaşlar, insan hayatı da tabiatın hayatına benziyor. Zaten ikisini de yaratan, var eden aynı Koca Usta değil mi? Birbiriyle içli dışlı olan tabiat ve insanı yaratan Allah her ikisine de benzer bir hayat serüveni vermiş.

Bizim bu durumda yapmamız gereken mevsimlerin, yani sezonların farkına varmak, onları en iyi şekilde değerlendirmektir. İlkyaz günlerinde çiftçiler toprağı hazırlayıp ekmezse, güz günü mahsul alamaz, dolayısıyla kışın aç kalınır. Yazın odununu hazırlamayan, kışın soğukta perişan olur. Ama diyeceksiniz ki, şehirde ne tarla var, ne odun... Dükkân, market var, manav var, fırın var, elektrik var. Var, ama hepsine para lâzım! Öyleyse belirli zamanlarda daha fazla çalışıp israf etmekten kış için para biriktirmek lâzım. Ha, bir de doğal ortamda yetişen ürünlerle markettekiler aynı değil onu da unutmayalım...

Ya insanın kışı, yani ölümü gerçekleşince ne lâzım?

Çocukluğunda, gençliğinde ve yaşlılığında devamlı ölüm anına hazırlanmak gerekiyor. Bir de dünyaya veda edince cenazesini Müslümanca kefenleyip defnedecek, yani mezara gömecek, yıkayıp cenaze namazını kılacak, arkasından dua edecek bizim gibi evlâtlar yetiştirmesi lâzım. Değil mi?

Nice mutlu ilkabaharlara...

HİLÂL

İrtibat için: hilal.dergi@abv.bg

CENAZE MERASİMİ

Halime Hanım, çok samimî olduğu eski bir komşusunu kaybetmişti. Kenan annesinin moralini düzeltebilmek için türlü türlü şirinlikler yaptı. Ama fayda vermedi...

Akşam Muhsin Bey geldiğinde, Halime Hanım ona durumu anlattı:

- Cenaze, yarın öğle vakti kalkacakmış. Mutlaka gitmeliyiz...

Kenan, cenazenin ne demek olduğunu sormak istedi. Ama ortamın buna müsait olmadığını anlayacak kadar büyümüştü. Diğer odaya geçip ağabeyine sordu:

– Ağabey, cenaze ne demek?

– Cenaze, ölmüş ama henüz gömülmemiş olan kişiye verilen isimdir. Hayatını kaybeden kişiye cenaze töreni yapılır. Müslümanlar cenaze namazı kılarlar. Cenaze namazı bir vakit namazından sonra kılınır. Annemle babamın yarın gidecekleri cenaze namazı da öğle namazından sonra kılınacak. Anladın mı canım kardeşim?

Kenan yeni bir şey daha öğrenmişti, ama bu sefer gözlerini kocaman açarak gülmemişti. Ne de olsa cenaze vardı. Güzel gözleri, biraz üzgün bakıyordu o akşam...

Musa Mert

KOMŞUNU SEÇEBİLİRSİN

Herşey, kabilesine yapılan bir baskınla başladı. Esir alınıp Yemen'den Medine'ye köle olarak getirildi. Medine'de yeryüzünün en mükemmel insanıyla tanışacağını nereden bilebilirdi.

Onu satın alıp boynundaki ipi çözdü. Sonra da;

- *Sevban, özgürsün. İstediğin yere git. İstersen bizimle kal. Sen bizim ehl-i beytimizden birisin,* buyurdu. Üstelik en ufak bir karşılık beklemeden. Bir Peygamberin ehl-i beytinden yani ailesinden biri olmak ne büyük şerefti!

Bu teklifi değerlendirdi Sevban. Medine'de Allah Rasûlü ile kaldı. Onun yanından hiç ayrılmadı.

Tanıştığı ilk andan itibaren geçen her zaman ona olan hayranlığı artıyordu. Evine gittiğinde Allah Rasûlünün hasretine dayanamıyordu. İlk fırsatta onun yanına geliyor, hem hasret gideriyor hem de ondan ilim öğreniyordu.

Günler böylece birbirini kovaladı. Ancak aklına takılan bir soru onu son derece rahatsız ediyordu. Her geçen gün zayıflıyor, rengi soluyordu. Sevban'ın hüzünlü hâli Allah Rasûlünün gözünden kaçmadı, sordu:

- *Niçin rengin solgun, hasta mısın?*

- Hasta değilim ey Allah'ın Rasûlü. Herhangi bir ağrım sızım da yok. Ancak derdim başka. Aklıma takılan bir şey var.

- *Nedir o?*

- Ben sizi kendimden ve çocuklarımdan daha çok seviyorum. Ayrı kaldığımızda çok özlüyorum. Hasretinize dayanamayıp hemen sizi görmeye geliyorum. Fakat ahiret aklıma geliyor.

Sizi orada görmem mümkün değil. Çünkü ben biliyorum ki siz orada peygamberlerle birlikte yüksek makamlarda olacaksınız. Bense cennete girmeyi başarsam bile benim derecem sizin makamınızdan çok aşağılarda olacak. Cennete giremezsem sizi görmem zaten mümkün değil. Sonuç olarak sizi ahirette sonsuza kadar hiç göremeyeceğim. Orada sizi görememe, yanınızda olamama endişesi beni çok düşündürüyor, çok üzüyor.

Diğer sahibîler aynı düşüncenin kendilerini de çok üzdüğünü söylediler. Peygamberimizin bütün dostları aynı sıkıntıyı yaşıyordu. Sevban'ın sözleri dertlerine tercüman olmuştu. Said bin Cübeyr, Abdullah bin Abbas, orada bulunan herkes büyük bir merakla Peygamberimizin vereceği cevabı beklemeye başladılar.

Peygamber Efendimiz bu sözlerden çok etkilendi. Hiçbir şey söylemedi. Cevap Allah Teâlâ'dan geldi. Rabbimiz, vahiy meleği Cebrail'i Nisâ suresinin 69. ayetiyle Peygamberimize gönderdi. Allah Teâlâ şöyle buyuruyordu:

"Kim Allah'ın ve Peygamberin emirlerine uyarsa, işte onlar, Allah'ın kendilerine nimet verdiği peygamberler, sıddîklar, şehitler ve salih kimselerle beraberdirler, bunlar ne güzel arkadaştırlar!"

Allah Rasûlü ayeti okudu. Yüzleri ay gibi parladı. Hem Allah Rasûlünün hem de sahabîlerin.

Bir sahabî;

- Bir topluluğu sevdiği hâlde onlara ulaşamayan, onlar kadar ibadet edip güzel davranışlarda bulunamayan bir insan hakkında ne buyurursunuz, diye sorunca da Peygamber Efendimiz şu cevabı verdi:

- *Kişi sevdiğiyledir.*

Aldıkları büyük muştu karşısında duydukları sevinci Enes bin Mâlik;

- Müslüman olduğumuz gün dışında hiçbir gün bu derece sevinmedik, sözleriyle anlatır. Sonra da şöyle der:

- Ben de Allah'ı ve Rasûlünü, Ebû Bekir ile Ömer'i seviyorum. Onlar kadar ibadet edip güzel davranışlar yapamadıysam da ahirette onlarla beraber olmayı umuyorum.

Ecdadımızın
Dilinden
Atasözlerimiz

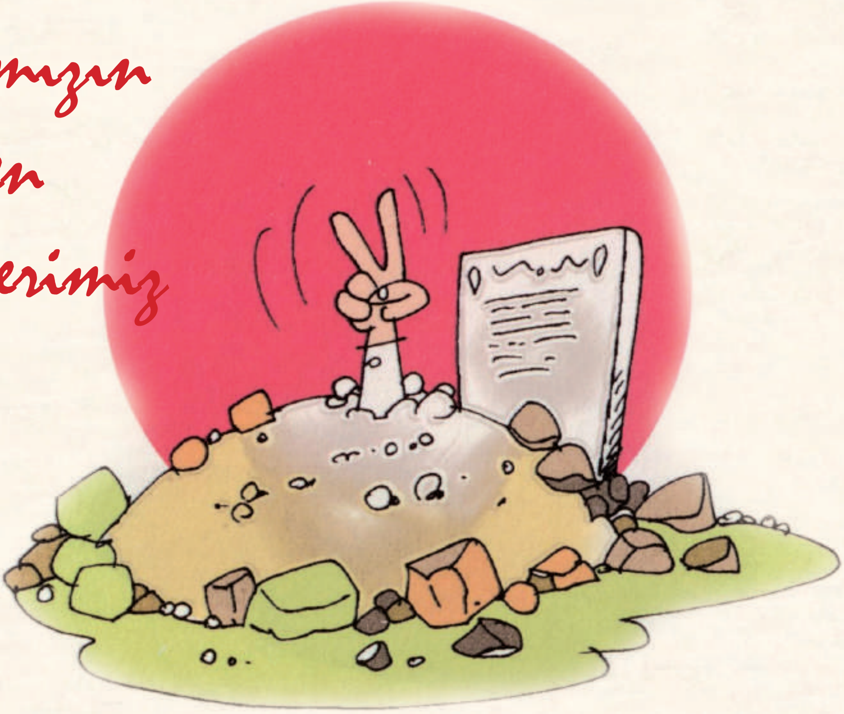

انسان ایکی کره ئولمز

انسان حیاته بر کره کلیر. کندینه ویریلن فرصتلری دگرلندیرمك طورومنده‌در. الله بزی دنیایه کوندرمش. بزه لازم اولان هر شیئی ده ویرمش. و بزدن کندیسنه اِیی بر قول اولمه‌مزی ایسته‌مکده‌در. اِیی انسانلری جنّت بکلر، دیگرلرینی ایسه جهنّم. دیگر ایشلرده ده بویله‌در. بر فرصت کلیر قارشیگزه. دگرلندیریرسه‌گز قزانجلی اولورسگز. دگلسه بر داها کلمز.

İNSAN İKİ KERE ÖLMEZ

İnsan hayata bir kere gelir. Kendine verilen fırsatları değerlendirmek durumundadır. Allah bizi dünyaya göndermiş. Bize lazım olan herşeyi de vermiş. Ve bizden kendisine iyi bir kul olmamızı istemektedir. İyi insanları cennet bekler, diğerlerini ise cehennem. Diğer işlerde de böyledir. Bir fırsat gelir karşınıza. Değerlendirirseniz kazançlı olursunuz. Değilse, bir daha gelmez.

Haydi Çizelim

Hazırlayan: Özlem Aka

Ev yapmak için hangi şekilleri kullanıyoruz?

Haydi bakalım!

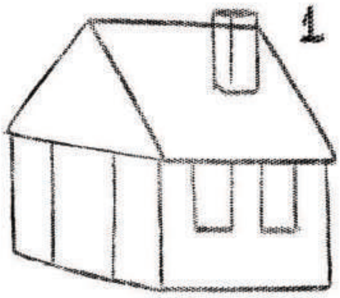

Evet, birkaç üçgen ve dikdörtgen bu iş için yeterli. Şekilleri yerleştirdikten sonra kenar kısımlarını düzeltiyoruz.

Resmi zenginleştirecek ufak detaylar da ekleyebiliriz. Çit ve minik taşlar bunun için yeterli olabilir.

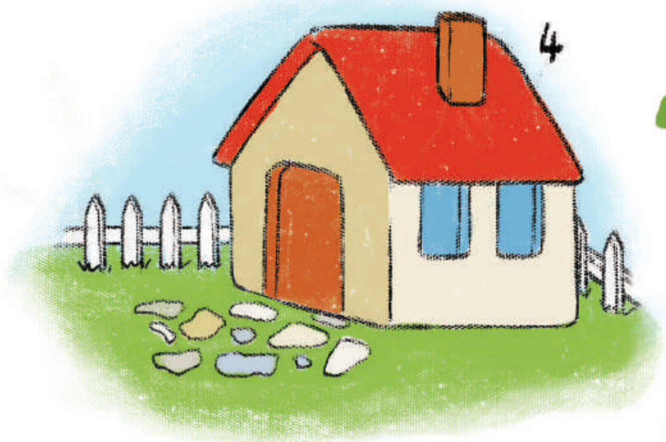

Şimdi renklendirme zamanı!

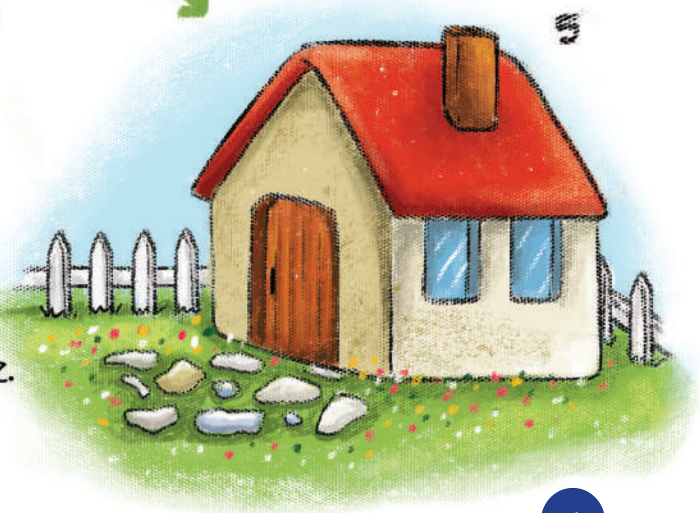

Seçtiğimiz renklerle evimizi boyadıktan sonra açık ve koyu renklerle derinlik oluşturuyoruz. Yeşillik alana farklı renklerdeki boyaların ucu ile dokundurarak çiçek görünümü de verebiliriz.

Vedat S. AHMED

Bulgaristan Türklerinin Taşlama Ustası

TURHAN RASİEV (1942)

Bulgaristan Türklerinin ünlü mizah ustası Turhan Rasiev 28 Ocak 1942 tarihinde Varna'ya bağlı Emirköy (General Kiselovo)'da dünyaya gelmiştir. Liseyi Hacıoğlu-Pazarcık (Dobriç)'te tamamlamıştır. Daha sonra Varna Yüksek Halk İktisat Enstitüsü (bugünkü Ekonomi Üniversitesi) öğrencileri arasına girerek 1969'da yüksek okul diplomasını almıştır. Mütevazı bir kişiliğe sahip olan Turhan Rasiev, çeyrek asır Devne ve Varna'da gazetecilik yapmıştır.

Edebiyat alanındaki ilk adımları liseli yıllarına uzanmaktadır. İlk hiciv manzumesini IX. sınıf öğrencisi iken yazmıştır. 1958 yılında "Halk Gençliği" dergisinde ilk şiiri basılmıştır. O günden bugüne fıkra, özdeyiş, epigram ve taşlama gibi mizah şiir ve manzumeleri kaleme almaya devam etmektedir. İlk zamanlarda ağırlıklı olarak Türkçe yazmıştır. Şimdi ise hem Türkçe hem de Bulgarca yazmaktadır.

Turhan Rasiev'in eserleri birçok Türkçe ve Bulgarca gazetede yayınlanmış, hâlâ da yayınlanmaya devam etmektedir. Eserlerinin basıldığı basın organları arasında "Yeni Işık", "Yeni Hayat", "Filiz" ve ünlü mizah gazetesi "Stırşel" bulunmaktadır. Ayrıca Bulgaristan'da yayınlanan Türkçe ve Bulgarca hemen hemen bütün gazete ve dergilerde mizah eserleri basılmıştır. Bununla birlikte Türkiye, Rusya, Romanya gibi ülkelerin gazetelerinde de bazı eserleri yayınlanmıştır. Türkçe ve Bulgarca burada sayılamayacak kadar (20'nin üzerinde) kitabı basılan Rasiev'in eserleri Bulgar okullarında okunan ders kitaplarına da girmiştir. Bulgaristan Mizahçılar Birliği ve Varna Yazarlar Birliği üyesi olan Turhan Rasiev, çalışmalarıyla ilgili prestijli ödüllere lâyık görülmüştür. Hayatını Varna'da sürdürmekte olan yazarımızın son eserlerinden biri "Çocuk Aklı" olup 2014'te basılmıştır. Kitabında şöyle diyor:

DARGINLIK

- Söyle bana, Mehmet
Niçin küsmüş?
- Bizim dana onların
Öküzünü süsmüş!

USLU ÖĞRENCİ

Derste uslu durur Hediye,
Soru sormasınlar diye.

TATLI YALAN

Söyler sana tatlı bir yalan;
İşin yoksa yalan da yalan!

BABA TERBİYESİ

Yine öğrenmezsen dersini,
Yalarsın elimin tersini!...

NE YAZIK Kİ!

Bilgisayarlar var,
Bilgisayarlar çok!
Ne yazık ki, çocuklar,
Duygusayarlar yok!

İNATÇI ÇOCUK

Onun dediği dedik.
O baktı, biz yedik!

Hüseyin KÖSE

KÖR İBRAM'IN KIFILARI

1901 yılında Şumnu'nun Yusufhanlar (Pristoe) köyünde doğan Kör İbram 1968 yılında vefat etmiştir. Kır işlerine pek kapılmamış. Çokçası abacılık yapmış, biraz da alışverişi denemiş. Şakacı, akıllı ve dürüst bir kişi olarak hem köydeşleri, hem de çevrenin büyükleri tarafından sevilip sayılmış.

KAYMAKLI SABAH KAHVESİ

Embiya Usta köyde kaymaklı kahveleriyle anılıyormuş. Zaten kahve tiryakisi olan Kör İbram alışmış, her sabah erken erken ocak başına geçip kuruluyormuş. Bir böyle, iki böyle, onun bu erkenciliği Embiya Ustanın canına tak demiş. Ama bir türlü bunu Kör İbram'ın yüzüne vuramıyormuş.

Bir sabah, her vakitkinden daha erken kalkmış, ortalığı hazırlamaya başlamış. Bir de baksa, ne görsün... Kör İbram söketmiş, geliyor. Görünce dönüp gider diye hemen abdest mabdest almadan namaza duruvermiş. Ama Kör İbram dünkü değil ya... Gelmiş, namazdaki Embiya Ustanın arkasından usulünce geçerek ocak başına oturuvermiş. Embiya Usta bir rekât kılmış, iki rekât kılmış, beş rekât kılmış, on kılmış. Kör İbram kalkıp gitmemiş. Üstelik bir ara dostunun kulağına eğilerek:

- Beri bak Embiya, demiş, ister beş vaktini sabah namazına topla, ister kazaya bıraktıklarını kıl, ben bu sabah senin kaymaklı kahveni içmeden gitmeyeceğim...

Sevilen ve Sevilmeyen

Bir sohbet sırasında köy gençlerinden biri:

- İbram aga, demiş, o kadar tatlı dillisin ki, seni dinlemeye doyamıyorum. Her lafın yüreğimize melhem sanki. Acaba senin de böyle çok hoşlandığın sözler var mı?

- Yerine bağlı kardaşım, demiş Kör İbram.

- Nasıl yani İbram aga? Lafın yeri değişince mânâsı da mı değişiyor yoksa?

- Onu bilemem, benim o kadar derin okumuşluğum yok. Bildiğim şu ki, kendi evimdeyken "Selâm söyle!" demeyi severim, başka yerlerde "Hoş geldin!", "Geç köşeye!", hele hele de "Gene buyur!" laflarından çok hoşlanırım...

HATIR İÇİN

Hastalığında dostu Karani Hoca, Kör İbram'ı ziyarete gelmiş.

– Kör dostum, nasılsın bakalım, diye halhatır edecek olmuş...

Kör İbram da ona göre cevap vermiş:

– Pek iyi değilim dostum, senin anlayacağın yolcuyum. Ama arkamdan çok üzüleceğinizi bildiğim için yolculuğumu oyalaya duruyorum...

Şiir

Yazan: Zeynep Tüzer

Üç Ay
Dört GECE

Mübarek gecelerden dört tanesi
Regaib , Miraç, Berat, Kadir Gecesi
Her biri birbirinden güzel inci tanesi
Tutulsun oruçlar, kılınsın namazlar
Çekilsin tesbihler,
Kazanılsın cennet müjdesi.

Recep ayının ilk cuma gecesi
Bırakalım boş hevesleri
Yönelelim Rabbimize
Dolsun kalbimize Allah sevgisi.

Recep ayının yirmi yedinci gecesi
Anlayalım İsra'yı ve miracı
Gönlümüzde yükselsin peygamber sevgisi.

Şaban ayının on beşinci gecesi
Tövbeler edelim, arınalım, kurtulalım yüklerden
Ne büyük mutluluktur bu gecede
Günahların affedilmesi.

Ramazanın yirmi yedinci gecesi
Bin aydan hayırlıdır Kadir Gecesi
Mübarek olsun Recep ve Şaban
Gelsin on bir ayın sultanı Ramazan...

1440 х. 2019 г.

ТРИТЕ БЛАГОСЛОВЕНИ МЕСЕЦА

Начало на Трите месеца **08** **Март/Петък**	Нощта Регаиб **07** **Март/Четвъртък**	Нощта Мирач **02** **Април/Вторник**
Начало на месец Шабан **06** **Април/Събота**	Нощта Берат **19** **Април/Петък**	Начало на месец Рамазан **06** **Май/Понеделник**
Нощта Кадир **31** **Май/Петък**	Арефе **03** **Юни/Понеделник**	Рамазан Байрам **04** **Юни/Вторник**

Технологичен тест

Бихте ли искали да проверите какво е отношението ви към компютърните игри, към технологиите? Хайде тогава отбележете вярното за вас в празните места по-долу, като отговорите с „винаги“, „понякога“ и „никога“.

	ВИНАГИ	ПОНЯКОГА	НИКОГА
Искам постоянно да играя на компютъра.			
Не забелязвам как минава времето, когато съм пред компютъра.			
Храня се, когато седя пред компютъра.			
Отказвам да бъда заедно с приятелите си, за да прекарам времето си в интернет.			
Когато искам да намаля времето, което прекарвам в интернет, не успявам.			
Пренебрегвам уроците си заради игрите.			
Ядосвам се, когато родителите ми казват, че играя много игри.			
Когато не играя, мисля за игрите.			
Не си доспивам заради това, че стоя до много късно на игрите.			

Ако сте отбелязали повече пъти „никога“, значи сте в добро положение спрямо технологиите. Ако сте отговорили „понякога“, с няколко промени ще се справите с проблема. Но ако повечето пъти сте отбелязали „винаги“, това означава, че вият аварийните сирени. Спешно трябва да вземете мерки и да направите коренни промени.

МАЧУ ПИКЧУ

Мачу Пикчу е античен град на инките в Южна Америка, разположен около границите на Перу.

През 2007 година е избран за едно от Седемте нови чудеса на света.

Намира се на един от върховете на Андите – на 2360 метра надморска височина.

Градът е построен през 1450 година от владетеля на инките Пачакути Юпанки.

Когато през 1532 година испанските нашественици завладяват тези земи, не забелязват града, намиращ се между множество планини, и по този начин той остава невредим.

Мачу Пикчу се състои от каменна конструкция, която е свързана с повече от 200 стълбища. 3000 от стъпалата на града са в добро състояние и в днешно време.

Днес най-приетото предположение е, че градът е бил обитаван от 700 благородници и духовници.

Мачу Пикчу е едно от най-забележителните места в Южна Америка, посещавано дневно от около 2000 туристи.

АВТОМОБИЛЪТ

Хикмет беше трудолюбив ученик. Учеше в основно училище, което се намираше доста далеч от дома им. Затова всеки ден пътуваше с автобус. Той проявяваше интерес към много неща. Едно от тях бяха автомобилите, голям беше меракът му за тях. Пред приятелите си на един дъх изброяваше марките и моделите на колите, които виждаше при пътуванията си за училище.

Обаче му беше много мъчно заради това, че нямаха автомобил. Той беше умно и разбрано дете и не споделяше мъката си със своите родители. Защото баща му беше нископлатен служител. Трудно осигуряваше прехраната на четиричленното си семейство. Естествено, че беше безсмислено да се иска автомобил от него. Би било голяма несправедливост един човек, който хвърля всички усилия за прехраната на семейството си, да бъде измъчван с невъзможни неща.

Хикмет виждаше, че един от съучениците му на име Ахмед, който живееше в тяхната махала и учеше в същото училище, ходеше пеша, и това не можеше да си го обясни.

Беше един дъждовен ден. Заедно с приятели Хикмет чакаше автобуса. Тогава видя как Ахмед забързано мина покрай тях, не обръщайки внимание на дъжда. Хикмет извика подир него:

– Автобусът ще дойде всеки момент! Не се мокри напразно.

– Благодаря, жив и здрав бъди! Ще се отбия на едно място – каза Ахмед и продължи по пътя си.

Това се случи няколко пъти и заинтригува Хикмет. Той искаше да узнае каква е причината приятелят му да не се качва на автобуса. Един ден сподели това с майка си.

Майка му познаваше добре семейството на Ахмед. Баща му беше починал преди няколко години, оставяйки след себе си шестима сираци. Горката му майка ходеше по домовете да чисти и така едвам ги изхранваше. Ахмед не се качваше на автобуса заради липсата на пари.

Това натъжи много Хикмет. Засрами се, задето се оплакваше, че нямат автомобил. Тогава се замисли, че живее в същия град с хиляди хора, които бяха под тяхното социално равнище, нямаха покрив, под който да подслонят главите си, полагаха мъчителен труд, за да хапнат нещо... При тези мисли благодари на Аллах за благата, с които е дарил семейството му.

Хикмет, който тъгуваше, че нямат автомобил, сигурно нямаше да тъгува, ако беше чул следния хадис на любимия ни Пейгамбер (с.а.с.):

«اُنْظُرُوا إِلَى مَنْ أَسْفَلَ مِنْكُمْ
وَلَا تَنْظُرُوا إِلَى مَنْ هُوَ فَوْقَكُمْ.»

„Вижте този, който е на по-ниско равнище от вас, а не гледайте този, който е над вас!“ (Муслим, Зухд, 8).

Дж. ХАТИП

ЕТИЧНИ ПРАВИЛА ПРИ ХРАНЕНЕ

Здравейте, приятели,

Наскоро бях при дядо си, от когото научих много нови неща, сега искам да ги споделя и с вас.

Научих как се е хранел и пиел любимият ни пратеник Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем).

Как се хранел:

- Преди да седне на софрата, най-напред измивал ръцете си.
- Когато започвал да се храни, изричал бесмеле: „Бисмилляхи-р-рахмани-р-рахим".
- Хранел се с дясната си ръка.
- Хранел се от храната пред себе си.
- След като привършел с храненето си, вдигал ръце и отправял благодарности към Аллах с дуата: „Елхамду лиллях" или „Елхамду лиллях-иллези етамена, ве секана, ве джеалена мине-л-муслимин...".

А когато искал да пие:

- Най-напред сядал или приклякал на колене.
- Хващал чашата с дясната ръка.
- Казвал: „Бисмилляхи-р-рахмани-р-рахим".
- И пиел водата на три глътки: 1 – 2 – 3.
- Най-накрая благодарял на Аллах, казвайки: „Елхамду лиллях".

с другите пейгамбери. А аз, дори да успея да вляза в дженнета, ще бъда на много по-ниско ниво. Ако пък не успея да вляза в дженнета, въобще няма да мога да ви виждам. Следователно в отвъдния свят до безкрайност няма да мога да ви виждам. Мисълта, че там няма да мога да ви виждам, да бъда до вас, много ме измъчва.

Останалите сподвижници на Пейгамбера (с.а.с.) също споделиха, че тази мисъл измъчва и тях. Всички близки приятели на Пратеника (с.а.с.) споделяха една и съща мъка. Думите на Севбан изразиха и тяхната тревога. Саид бин Джубейр, Абдуллах бин Аббас и всички други присъстващи с голямо внимание очакваха отговора на Расулюллах (с.а.с.).

Мухаммед (с.а.с.) беше впечатлен много от тези думи. Не каза нищо. Отговорът дойде от Аллах Теаля. Създателя ни изпрати меляикето Джебраил с айет 69 от сура ен-Ниса. В него Създателя на световете повелява: „Които се покоряват на Аллах и на Пратеника, те са с онези, които Аллах е дарил: пророците, предаността, жертващите се за вярата и благочестивите. Колко добри са те за другари!“.

Пратеника изчете айета. Лицата на сахабиите и на Пейгамбера светнаха като луна.

Един от сподвижниците попита:

– Какво се повелява за човек, който, въпреки че обича една общност, няма възможност да живее сред тях и да прави ибадет, и да върши праведни дела, колкото тях?

На този въпрос Мухаммед (с.а.с.) отговори:

– Човек е с този, когото обича.

Относно радостта на сахабиите, след като са получили тази голяма вест, Енес бин Малик разказва:

– Никога не сме се зарадвали толкова, освен в деня, когато приехме исляма. И аз обичам Аллах, обичам Пратеника на Аллах, обичам Ебу Бекир и Омер. Дори да не съм успял да служа на Аллах и да върша праведни дела, колкото тях, и аз се надявам в отвъдния живот да бъда заедно с тях.

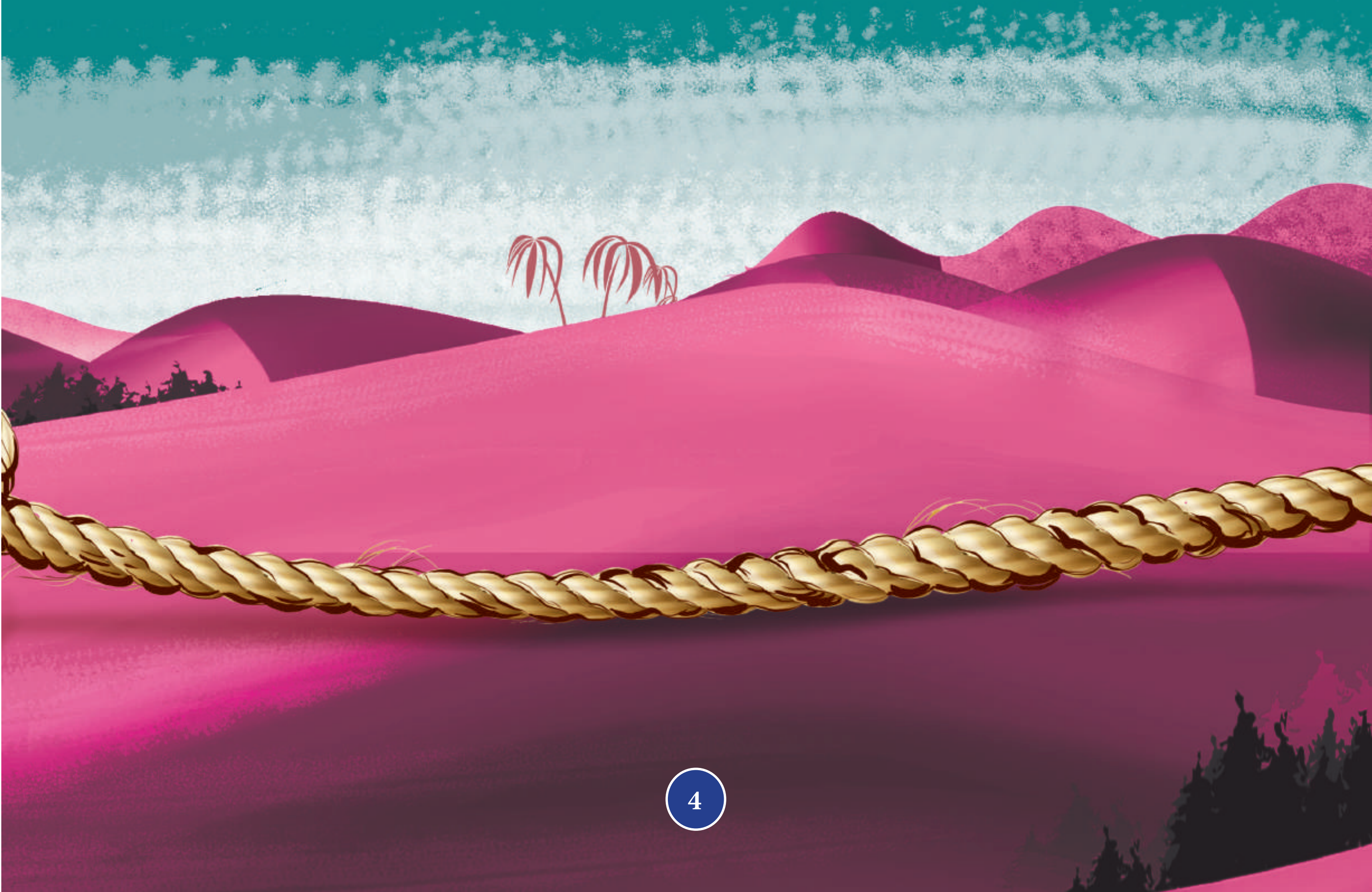

КОЛКО ДОБРИ СА ТЕ ЗА ДРУГАРИ!

Всичко почна с едно нашествие срещу неговото племе. Беше пленен и откаран като роб от Йемен в Медина. Откъде можеше да знае, че в Медина ще се запознае с най-прекрасния човек на света? Този човек го откупи от хората, които го бяха откарали дотам, след което му върна свободата:

– Свободен си, Севбан. Можеш да идеш, където пожелаеш. Ако искаш, остани с нас. Ти си един от нас, от нашия ехл-и бейт.

Освен това този човек не очакваше ни най-малка отплата. Каква радост беше да си част от семейството на един Пейгамбер, част от неговия ехл-и бейт, т.е. семейство.

Севбан реши да остане в Медина при Пратеника на Аллах (с.а.с.). Никога не се отделяше от него.

От мига, в който се запозна с него, с всеки изминал ден възхищението му към Расулюллах (с.а.с.) нарастваше. Като се прибереше у дома, не можеше да издържи дълго, без да е близо до него. При първа възможност отиваше при Мухаммед (с.а.с.), придобиваше знания и наука при него.

Така дните минаваха един след друг. Обаче един въпрос жестоко го измъчваше. С всеки изминал ден започна да отслабва и пребледнява. Пейгамбера забеляза мъчителното състояние на Севбан и го запита:

– Защо така си пребледнял, болен ли си?

– Не съм болен, о, Пратенико на Аллах. Нямам и никаква болка. Друга е мъката ми. Има един въпрос, който измъчва главата ми.

– Какъв е той?

– Аз ви обичам повече от себе си и от децата си. Когато не съм до вас, много ми липсва близостта ви и идвам да ви посетя. Обаче мисля за отвъдния свят. Няма как да ви виждам там. Защото аз знам, че вие ще бъдете на много високи нива – заедно

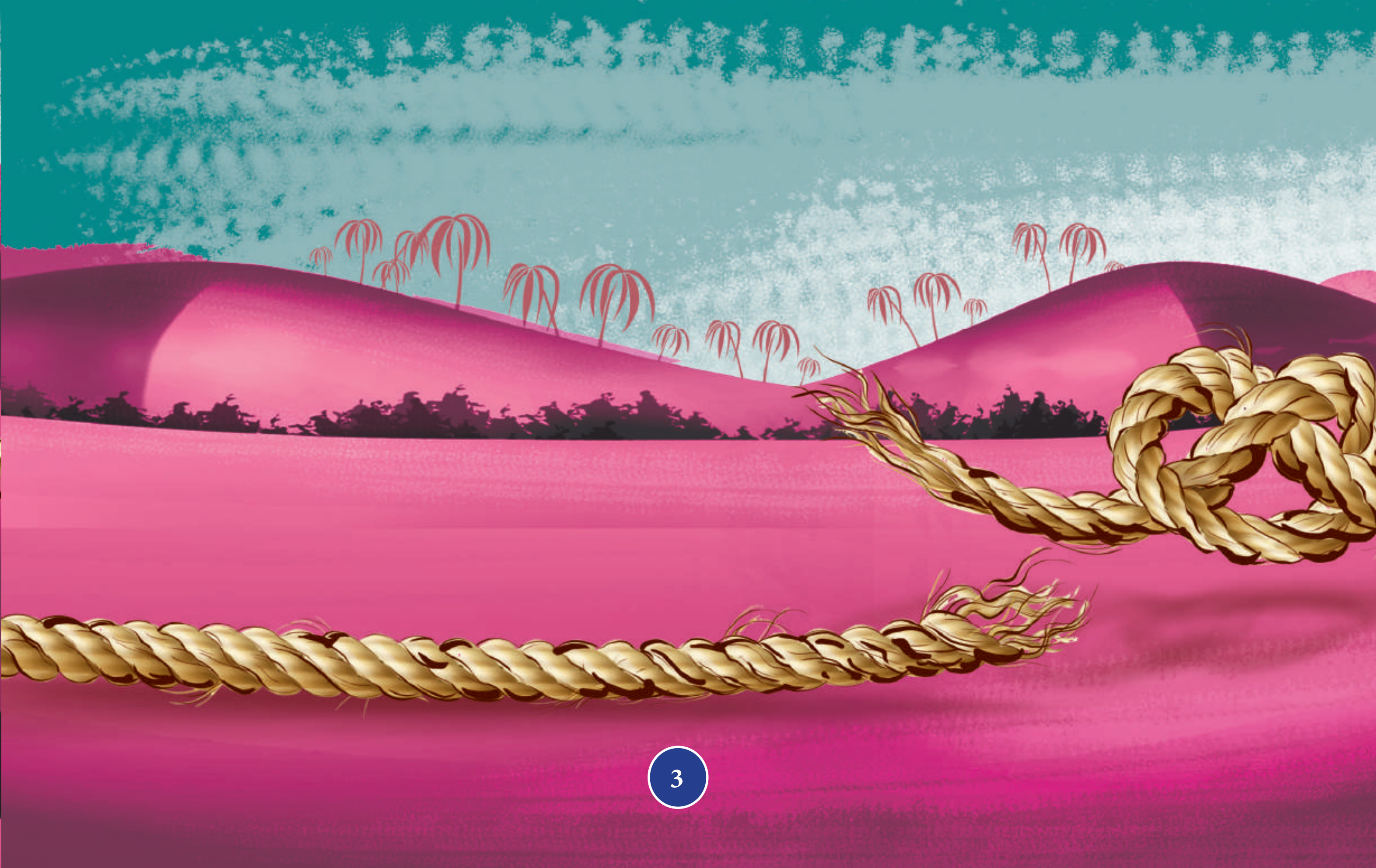

ПОГРЕБАЛНАТА ЦЕРЕМОНИЯ – ДЖЕНАЗЕ

Халиме ханъм беше загубила една от най-близките си съседки. Кенан правеше най-различни мимики и жестове, за да разведри майка си, но напразно… Вечерта, когато Мухсин бей се прибра, Халиме ханъм му разказа какво се е случило и добави:

– Дженазето ще бъде изпратено утре, след обедния намаз. Непременно трябва да отидем…

Кенан искаше да попита какво означава дженазе, но вече беше достатъчно голям, за да разбере, че моментът не е подходящ за това. Отиде в другата стая и попита по-големия си брат:

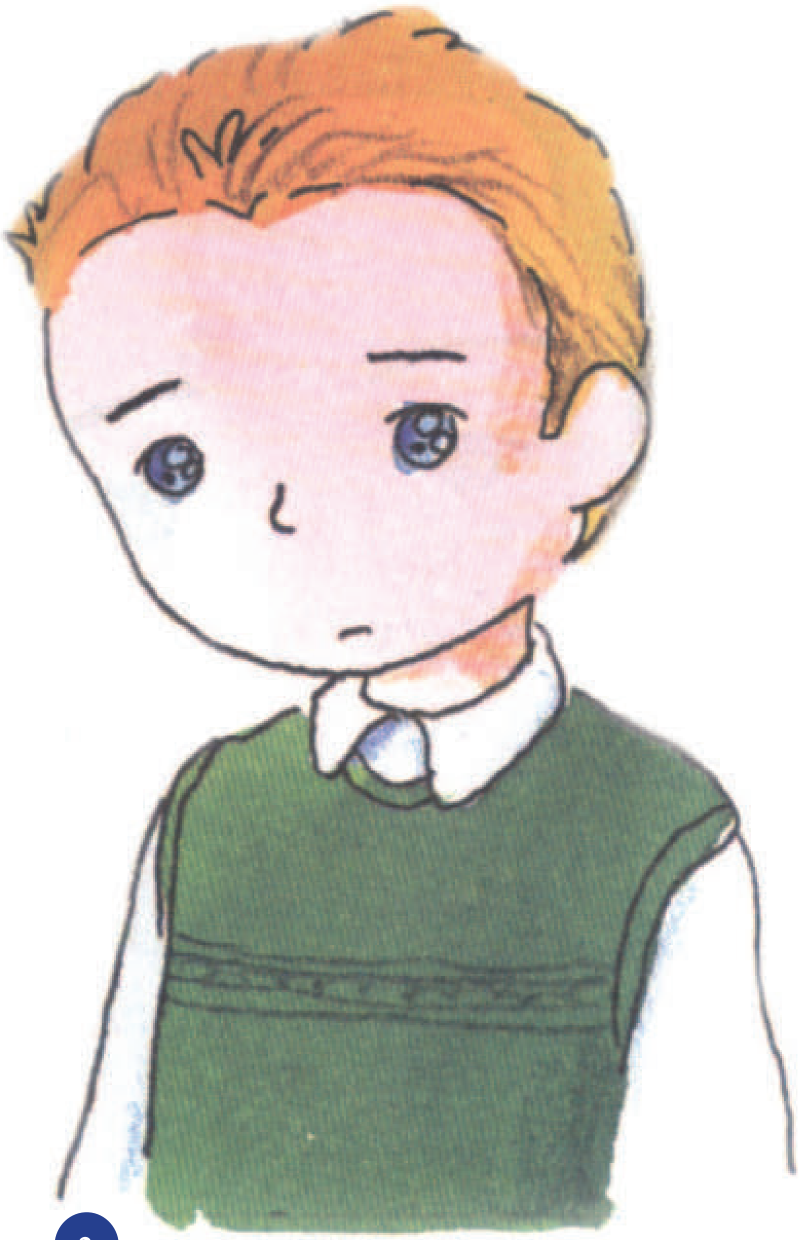

– Ага, какво значи дженазе?

– Така се нарича човекът, който е починал, но все още не е погребан. Така се нарича и церемонията, която се извършва, когато някой е починал. За него се отслужва дженазе намаз, който се кланя след определен вакит от петкратните намази. Дженазето, на което ще отидат утре мама и татко, ще бъде извършено след обедния намаз. Разбра ли, братле?

Кенан беше научил още нещо ново, но този път не се зарадва, както обикновено ставаше. Нали имаше дженазе… Затова хубавите му очи бяха тъжни тази вечер…

СЕЗОНИТЕ НА ПРИРОДАТА И ЖИВОТА

Селямун алейкум, скъпи приятели!

Преди около шест месеца започнаха да пожълтяват и падат листата на дърветата. Последва ги увяхването и изсъхването на зелените треви по полята. След кратко време осиротелите гори замлъкнаха. А когато заваля сняг и покри земята като бял кефен, околната среда бе обхваната от гробно затишие. Докато преди това след жизнерадостната пролет ни беше озарило слънчевото лято, пчелите работеха усърдно, птичките чуруликаха... Но с настъпването на есента, а след това и на зимата, времето се развали.

Добре че вече кокичетата и минзухарите се показаха. Дърветата отново започнаха да се съживяват и цъфтят. Житните семена, които бяха засети в недрата на земята през есента, събуждайки се от краткотрайния си сън, се появиха на повърхността и се раззелениха. Птичките вече кръжат с друго самочувствие. Щъркелите, които приемаме за вид хаджии, започнаха да прииждат от далечните си страни, казвайки: на 120 не можем, но до 130 не бихме останали! Природата изцяло живна, като че ли й е вдъхнат нов дух.

Тогава отново да кажем „Здравей!" на пролетта!

Не знам дали сте се замисляли, че и човешкият живот минава през подобни периоди. Ражда се, расте, узрява и умира. А след това? Същото... Казвайки „Здравей!" на един нов живот, се съживява, но този път за безкрайния отвъден живот.

Да, приятели, човешкият живот прилича много на живота на природата. Та нали и двете са сътворени от Изкусния Майстор! Природата и човекът, които са взаимносвързани, са дарени от Създателя им Аллах с подобен живот.

При това положение нашата задача е да забележим сезоните и да осъзнаем тяхното съществуване, след което да ги оползотворим по най-добрия начин. Ако през пролетта земеделците не обработят и засеят нивите, през есента няма да получат продукти, следователно ще останат гладни през зимата. Този, който не се снабди с дърва през лятото, ще бъде изтормозен от студа през зимата. Но ще кажете, че в града няма ниви, не е нужно да се събират дърва... Нали има магазини, супер- и хипермаркети, фурни, електричество и др. Да, има, но всичко е с пари! Следователно трябва да се работи много и да се спестят повечко пари за зимните условия. Но също така да не забравяме, че продуктите от естествена среда и тези в маркетите съвсем не са еднакви...

А какво е необходимо за зимата на човешкия живот, тоест след смъртта?

Започвайки от детските си години и продължавайки в младежка и зряла възраст, човек трябва да се готви за мига на смъртта. И другото, което трябва да направи, е да възпита деца, които след раздялата му със земния живот да го погребат по мюсюлманската традиция, тоест да го изкъпят, да го обвият в кефен, да кланят дженазе намаз и да се молят за него. Това трябва, нали?

За много щастливи пролетни дни...

С обич,
Хилял

За връзка: hilal.dergi@abv.bg

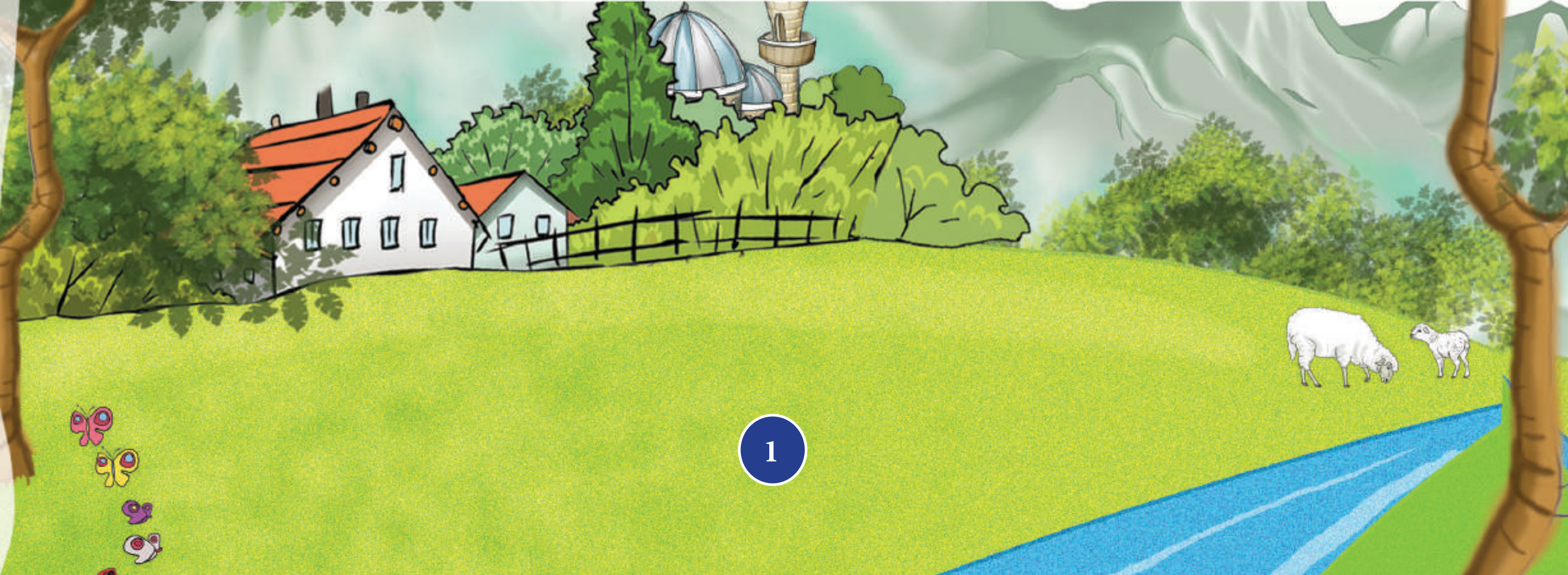

Хилял

Детско приложение на сп. “МЮСЮЛМАНИ”

Брой
3
2019